

Reisverslag Filipijnen 2017

SAMEN STERK! 14 oktober t/m 31 oktober

Zaterdag 14 oktober en Zondag 15 oktober

Rond 15.45uur zien we elkaar op Schiphol bij de incheckbalie van Thai Airways. Het inchecken gaat snel, het koffiedrinken met de wegbrengers is gezellig. Het passeren van de douane gaat soepel en we scoren nog een nieuwe zonnebril. We vertrekken op tijd uit Amsterdam, maar gelukkig lopen we in Frankfurt al vertraging op, het zou wat zijn een reis zonder gekkigheden ☺. We vertrekken ruim een uur te laat vanuit Frankfurt naar Bangkok, zodat we moeten rennen om de aansluiting naar Manila te kunnen halen. Dat lukt en we vallen op het laatste deel van de reis alweer in slaap. Het voordeel van drukke weken vooraf en een nachtvlucht, dan kan je lekker bijslapen! Op het vliegveld van Manila hebben we vlot onze koffers en staat Rico buiten al klaar om ons op te halen. Zo fijn dat we altijd weer op hem kunnen rekenen!

Hij brengt ons naar het hotel waar we nog wat eten en dan vlak voor middernacht ons bed in duiken.

Maandag 16 oktober

We slapen heerlijk en worden redelijk uitgerust wakker. We beginnen de dag met een wandeling naar het winkelcentrum, zodat we aan de warmte, drukte en herrie kunnen wennen. We ontbijten, drinken koffie en doen wat boodschappen. Begin van de middag komt Rico ons weer halen. Op naar Tunasan, het buurthuis voor straatkinderen waar we ons voedselproject draaien en waar een aantal van onze scholieren en studenten vandaan komen. We denken alleen met Jess, de social worker, een afspraak te hebben. Maar we worden verwelkomd door alle studenten, scholieren en hun ouders! Nu wilden we die toch spreken, alleen pas volgende week als we wat voor- informatie van Jess hadden gekregen. Nou ja, kan ook nu! We maken een rondje langs de kinderen. De nieuwe scholieren stellen zich voor en de bekende scholieren vertellen hoe het op school gaat en wat hun cijfers zijn.

We spreken over de inzet die ze moeten doen voor hun studie, om de kans aan te grijpen om een beter leven op te bouwen. Dat VeloVelo kan helpen met een financiële bijdrage en morele steun, maar dat ze het werk toch echt zelf moeten doen. Na dit gesprek spreken we nog 1 moeder apart. Haar zoon heeft geen zin om te leren, is meer absent dan aanwezig. Ze voelt zich bezwaard, ze heeft al van alles geprobeerd om hem op andere gedachten te brengen en hem te motiveren. Helaas lukt dit niet. We nemen er op een later moment een beslissing over. Een andere studente is door familie omstandigheden verhuisd en kan daardoor niet meer deelnemen aan het scholar project van Tunasan.

Met Jess praten we verder over het reilen en zeilen van Tunasan. Er is een extra social worker bijgekomen en 2 teachers, superfijn! Jess is 8 weken geleden voor de 2^e keer vader geworden en dit biedt hem kansen om wat vaker naar huis te gaan. We praten ook over de hoge huurlasten van Tunasan. We vragen ons af of een huis of een stuk grond kopen niet beter is. Het is wel een flinke investering, maar wie weet kan VeloVelo hier iets in betekenen. We gaan er over nadenken.

We gaan met Rico naar zijn familie. We ontmoeten zijn vrouw en 4 kinderen. Ze vertellen ons hoe het met ze gaat en nodigen ons uit voor het avondeten. Gezellig! Ook komt er nog een oom van Rico langs, hij is betrokken bij de Rotary in San Pedro, de wijk naast Tunasan. Misschien kan hij iets betekenen voor het (mogelijk) nieuwe pand voor Tunasan. Hij nodigt ons ook uit voor zijn verjaardagsfeest op 26 oktober, leuk!

Terug in het hotel doen we de administratie en kijken we terug op een mooie dag!

Dinsdag 17 oktober

We stappen om 10u bij Rico in de auto en gaan eerst nog langs allerlei adresjes om van alles en nog wat op te halen en weg te brengen. Rond 13uur zijn we het altijd drukke Manilla uit en drinken we onderweg koffie. We maken ons op voor het tweede deel van de reis, die nog zo'n 7uur zal duren als alles meezit. Onderweg kijken we naar buiten, maken we plannen voor de komende dagen, bereiden we alle gesprekken voor, slapen we wat en zien we hoe Rico slechts 1 kip doodrijdt, best knap als je ziet wat hij allemaal moet ontwijken! We komen rond 18.30u in het Highlander hotel aan, vaste prik als we naar Casat gaan. Het is hier niks veranderd, voor de kamers is dat niet zo erg. Maar de kok is ook nog hetzelfde! We gaan dus ergens anders eten ☺. We hoeven niet meer zoveel te doen, dus we gaan op tijd naar bed. Lekker, toch nog bijkomen van de reis, de warmte en de eerste dagen.

Woensdag 18 oktober

We zitten rond 8uur aan het ontbijt en vertrekken rond 8.30uur naar Casat. Dat is zo'n 15minuten rijden. We stoppen bij het huis van Elisabeth en zien klanten bij de Sari Sari store die we vorig jaar gestart zijn, super! We worden hartelijk verwelkomd met koffie en succesverhalen over de winkel. Elisabeth heeft al een extra kamer aan haar huis kunnen bouwen voor haar dochter. Ze kan het schoolgeld van haar 2 jongste twee kinderen betalen, dus die gaan nu hele dagen, in uniform!, naar school. Ze heeft ook plannen om het assortiment uit te breiden met verse groenten. Dit is in Casat niet te koop en de markt is te ver voor de meeste mensen. Goed plan! We praten ook over hoe ze haar winkeltje beter kan onderscheiden van de andere Sari Sari stores in Casat. Ze gaat er over nadenken.

We lopen naar Mary Ann, de zus van Mabel die we vorig jaar een naaiopleiding hebben aangeboden. Zodat ze naast de zorg voor Mabel ook financieel wat kan bijdragen door haar naaiwerk te verkopen. Ze heeft inmiddels haar diploma gehaald en zit vol met ideeën hoe ze het geleerde in de praktijk kan brengen. We hebben als verrassing voor haar een naaimachine uit Manila meegebracht. Ze is dolblij! Totdat ze ziet dat deze elektrische is, ze schrikt zich rot! Want ze heeft het geleerd op een Singer trapnaaimachine. Marjolein laat haar zien hoe het werkt en dan is ze snel overtuigd dat dit beter is ☺. Na de eerste succesvolle poging gaat het mis, de machine hapert en werkt niet goed meer. Het halve dorp komt zich er mee bemoeien en iedereen denkt een oplossing te weten. De temperatuur loopt inmiddels hoog op na een verkwikkende regenbui met zoveel mensen in 1 ruimte. Pas als er iemand van een dorp verderop met de motor langsgebracht is, is duidelijk wat er aan de hand is. En dan kunnen we op pad om nieuwe onderdelen te kopen. Na terugkomst installeert Rico dit en kan Mary Ann haar eerste succesvolle meters maken. We hebben vanuit NL een koffer vol met stoffen meegebracht, ze is helemaal in haar nopjes! Morgen zullen we nog de ontbrekende benodigdheden met haar gaan kopen.

In de tussentijd zit Mabel te genieten van de reuring om haar heen, het houdt haar alert. Mabel is inmiddels 8 jaar, in februari wordt ze 9. Ze kan zelfstandig zitten en beweegt zichzelf in zit voorwaarts. Ze kan ook zelf tot zit komen. Dit hadden we nog niet eerder gezien. De hele familie en ook de buurt is gek op Mabel, iedereen is lief voor en speelt met haar. Fijn dat het zo goed met haar gaat! We zien ook dat het echt verstandig is dat er altijd iemand bij haar is, dus de keuze om Mary Ann de naaiopleiding te laten volgen en nu vanuit huis te laten werken een goede is! We worden voor het eten bij Elisabeth

thuis uitgenodigd. We eten vis, groenten en rijst. Rond 19.30 gaan we weer naar het Highlander en maken we de administratie weer in orde.

Donderdag 19 oktober

Vanmorgen om 7.30u schoof onze College student Ivy aan bij het ontbijt. Ze vertelde over haar studie, tot aan nu heeft ze voor alle examens hoger dan een 8 gehaald en als ze zo doorgaat kan ze cum laude slagen. Ze vertelt er ook direct bij dat dit jaar, het 3^e jaar, heel erg zwaar is, ze hoopt dat ze het kan volhouden om zulke hoge cijfers te halen. We zetten haar bij de universiteit af en daarna gaan we met Mary Ann de basis spullen kopen voor het naaiatelier. Ze is enorm bescheiden, we moeten zelfs aandringen om ervoor te zorgen dat ze voldoende spullen heeft om te kunnen starten. We spreken af dat ze het komende half jaar samples gaat maken om haar kwaliteit te verhogen en te laten zien wat ze kan maken voor potentiële klanten, zodat ze ons bij het volgende bezoek – waarschijnlijk april/mei 2018 – kan overtuigen om een naaiatelier op te starten. Dit zou ze graag samen met een vriendin/klasgenoot willen doen, zodat ze van elkaar kunnen leren en gebruik kunnen maken van elkaars kwaliteiten. Dit komt natuurlijk goed overeen met ons motto : samen sterk! Ze zegt “i will do my very best to succeed ma’m”. We zijn benieuwd bij ons volgende bezoek! We gaan nog even bij Mabel langs, die op de grond ligt en zit te spelen. We krijgen weer een lunch aangeboden, nu bij de familie van Mary Ann. Het smaakt weer heerlijk!

Na de lunch gaan we verf en cement kopen voor de Sari Sari store. Op weg naar Casat, pikken we onze nieuwe studente Emyrie op bij haar school. We praten over haar studie, ze vindt de overgang van Junior High School naar Senior High School moeilijk, maar het lukt goed. Ze heeft deze week examens. Ze is de klassevoorzitter en doet veel mee aan buitenschoolse activiteiten. Hiermee kan ze extra studiepunten verdienen. Ook herhaalt ze haar aanvraag voor een laptop, zodat ze haar schoolwerk beter kan doen. We hebben voor haar een verzoek lopen en kunnen haar nog niets toezeggen. In Casat laat ze zien waar ze met haar oma woont. Ze zorgt voor haar oma en helpt haar met het huishouden. We lopen door naar de basisschool in het dorp, waar de school net uitgaat. Hordes met kinderen drommen om ons heen, ze willen allemaal op de foto. We lopen terug naar de Sari Sari store en zien dat Robert, Elisabeth en Rico nog druk zijn met het metselen van de muurtjes van de winkel. Dit moet nu gebeuren, want we willen morgen graag verven. Om stipt 17uur stoppen ze en frissen ze zich op. We zijn namelijk uitgenodigd bij hun oudste zoon en onze eerste afgestudeerde student Julius om te komen eten. Wij stappen ook in de auto met het idee dat wij ons ook nog even kunnen opfrissen en omkleden, maar niets is minder waar! We rijden direct naar Julius. Julius en zijn vrouw Jovelyn zijn nog niet eens thuis! Julius is afgelopen zomer getrouwd en verwacht in december zijn eerste kind. Hij werkt sinds het afronden van zijn studie fulltime en kan nu zijn eigen familie onderhouden. Fijn! Zijn schoonmoeder laat ons de foto's zien, we krijgen een bruilofstkado en een mooie foto. Als Julius en Jovelyn thuis komen, kletsen we en horen we hoe ze hun bruiloft hebben ervaren. Als het eten klaar is, mogen alleen Rico, wij, Julius en Jovelyn aanschuiven. De ouders en zusjes van Julius moeten buiten wachten. We zijn erg verbaasd maar laten het maar gebeuren, hier gaat alles volgens 'traditie'. Het eten is lekker en we zien Julius als een echte man des huizes voorgaan in het gebed, de leiding nemen in het gesprek en liefdevol met zijn vrouw omgaan. Wat een verschil met hoe we hem de vorige jaren hebben meegemaakt! Goed om te zien dat hij zo gegroeid is. We zijn rond 20.30u terug in het hotel. We zijn een beetje moe, maar kijken er naar uit om morgen de Sari Sari store te gaan schilderen. En in de avond hebben we een 'girls night out' gepland!

Vrijdag 20 oktober 2017

Vanmorgen schoof Ivy alweer aan bij het ontbijt, ze vindt het gezellig dat we er zijn. Om 8.00u vertrekt ze alweer om naar school te gaan. Wij gaan vlak erna verf halen voor de Sari Sari store. De twee basiskleuren (geel en groen omdat Elisabeth dat mooi vindt) hebben we gister al gehaald en staan in Casat. Vandaag halen we roze en oranje voor het VeloVelo logo. Weer aangekomen in Casat zien we dat de binnenkant van de winkel al geschilderd is. Met de groene kleur. Foutje bedankt. De lichte gele kleur moest binnen, zodat de producten beter zichtbaar zouden zijn. We hebben er vreselijk om gelachen, helft van de verf op en nog op de verkeerde plek ook ;). Rico gaat de binnenkant met geel overschilderen en wij doen de buitenkant en de balken met groen. We zijn zo'n twee uur bezig als de bodem van de emmer verf in zicht komt. De gele verf is op. De groene ook.

Ivy zal morgen het VeloVelo logo op de deur schilderen.

We krijgen weer een lunch aangeboden. Vandaag staat er spaghetti en gekookte aardappels op het menu. Ze kunnen maar niet geloven dat wij zo weinig rijst eten en zij 3x per dag. We hebben gister verteld dat we vaker aardappelen of pasta dan rijst eten. Ze eten dit zelden en hebben speciaal voor ons dit vanmorgen op de markt gehaald. Het smaakt heerlijk. En de kleine Yasmin smult van de aardappelen en spaghetti, veel lekkerder dan rijst! Na het eten gaan we naar Mary Ann om te kijken of ze al aan het oefenen is met de elektrische naaimachine. Ze heeft een baby broekje gemaakt (goed gelukt!) en een half uniform. En toen had ze geen naalden meer, want ze had de verkeerde naalden voor deze stof gebruikt ☺ Alle begin is moeilijk haha. Moeder Maria zorgt intussen voor Mabel en doet een pedicure/manicure bij ons om ons te bedanken voor alle hulp aan Mabel en Mary Ann. Zelfs Rico moet er aan geloven, voor het eerst van zijn leven, worden zijn nagels gedaan! Zonder lak hoor ;)

Einde van de middag gaan we naar de markt om een paar schoenen voor Yasmin te kopen, de zolen zijn stuk. Ook nemen we nieuwe naalden mee voor Mary Ann. Het is 'heavy traffic' zoals Rico steeds zo mooi zegt, er is een ongeluk met een motor gebeurd.

Terug in Casat verzamelen we alle meiden/dames voor een 'girls night out'. We trakteren Maria, Mary Ann, Emyrie, Elisabeth, Ivy, Lorelyn, Yasmin en Lisa op een uitje. Kleine Yasmin mag kiezen waar we gaan eten. Ze kiest de MacDonals, daar is ze nog nooit geweest! Dolblij komen we daar aan, het is een gezellige avond. Wij eten bij de Mac aan een hamburger en een patatje, maar hier kiezen ze gewoon kip met rijst haha! En zelfs aan Mabel werd gedacht, want voor haar nemen ze een portie mee naar huis. We brengen de meiden in de stromende regen terug naar hun huizen. Het was een gezellige avond.

Zaterdag 21 oktober 2017

We staan weer vroeg op, checken uit en gaan ontbijten in het restaurant waar student Emyrie werkt. We beginnen de dag met noodles en koffie, geserveerd door Emyrie. Na het ontbijt nemen we afscheid en rijden we naar Casat. We zien dat Ivy het logo al aan het schilderen is en dat de winkel weer is ingericht. Het ziet er super uit! We krijgen weer koffie en ook komt Norla langs. Zij is al jaren een vast contactpersoon voor VeloVelo, zij regelt de medicijnen voor Mabel en het schoolgeld van de studenten. Ze praat ons bij en introduceert nog een nieuwe student. We beloven uiteraard niks, maar willen wel graag kennismaken. We rijden naar de rijstvelden en middenin de velden staat een huisje. Een paar kamers, geen dak, het is vreselijk om te zien. Wat een armoe. Het gezin woont met z'n zevenen in dit onderkomen. De kinderen zijn erg intelligent en doen het ondanks hun omstandigheden heel goed op school. Norla wil graag dat het oudste meisje verder kan studeren op Senior High volgend schooljaar. Haar cijfergemiddelde is erg hoog, ze behoort bij de top3 van haar leerjaar. We maken foto's

en schrijven alle gegevens op. We beloven haar contact te houden en op zoek te gaan naar een sponsor. We nemen afscheid van de studenten en de families en stappen om 12.00uur in de auto naar Manila. We hebben een mooie tijd gehad in Casat! De studenten doen het goed, Mabel maakt ook nog steeds vorderingen, Mary Ann gaat starten met haar naai-bedrijfje en de SariSari store ziet er fantastisch uit, klaar om meer klanten te trekken!

We rijden in 5 uur naar Manila, in de bergen is het erg druk met zwaar beladen vrachtwagens, daarna gaat het goed. Tot we bij miljoenenstad Manila aankomen. We doen er 3 uur over om de stad door te komen. Vermoeid zet Rico ons af bij het hotel. Wij checken in, douchen en eten op de kamer. Rico laat weten dat hij thuis is en vroeg gaat slapen.

Zondag 22 oktober 2017

We hebben lekker geslapen en stappen om 8.30u bij Rico in de auto. Op naar Tunasan! Dit is het buurthuis waar straatkinderen van 's morgens vroeg tot 's avonds terecht kunnen voor maaltijden, een douche, coachingsgesprekken met de sociaal werkers, huiswerkbegeleiding en ook gewoon om op een veilige plek te kunnen spelen en ontwikkelen. We halen Jess, de sociaal werker, en Mel, de huismoeder, op om al onze scholieren en studenten te bezoeken.

We starten bij **Vincent** in Laguna Bay. Er is de afgelopen week veel water gevallen en we moeten via stenen en balken oversteken om bij het buurtje waar Vincent woont te komen. We hadden vorige week al van Jess gehoord dat Vincent niet vaak naar school gaat, hij is vaak met zijn vrienden op stap die een slechte invloed op hem hebben. We hebben er een week over na kunnen denken en vandaag delen we hem en zijn moeder mee dat we stoppen met het scholarship van Vincent. Moeder vindt het jammer, maar kan het goed begrijpen. Vincent is er gelaten onder en is snel verdwenen. Jammer, maar een verstandig besluit om met hem te stoppen. We bieden moeder de mogelijkheid om na te denken of een van haar andere kinderen beter geschikt is. We spreken af dat we bij ons volgende bezoek in 2018 erop terugkomen. Hier is ze blij mee.

Dan gaan we door naar **Jonel**, hij woont ook in Laguna Bay, maar dichterbij het water. De buurt staat helemaal onder water, we moeten er via een loopbrug naar toe. Gelukkig staat het huisje van Jonel op palen en is droog. Ze wonen met het gezin van 5 op 3 m2, erg krap en donker, maar gelukkig waait er een windje. Jonel is vorig jaar in de top5 van zijn klas geeindigd. Begin dit schooljaar had hij wat motivatieproblemen, maar na een waarschuwing van Jess namens ons, gaat het weer goed. Hij focust weer volledig op school, komt trouw naar Tunasan en weet dat dit zijn kans is op een beter leven.

We gaan via de gammele loopbrug weer terug naar de auto en rijden naar **Riza**. Zij woonde altijd langs de spoorlijn, maar is verplaatst naar een wijk met betonnen huisjes. Het is zo'n 10 m2 waar ze met haar familie woont. Ze ligt met griep op bed, maar weet ons te vertellen dat het heel goed gaat op school, ze haalt hoge cijfers en zal in april 2018 afstuderen. Ze hoopt dat ze via VeloVelo een kans krijgt om door te studeren aan College. We beloven niks, want studeren is een stuk duurder dan High School. We wensen haar beterschap en gaan door naar onze 2 nieuwe studenten, Gia en Rochelle.

Gia en Rochelle zijn nichtjes en zijn net verhuisd naar de plek waar ze nu wonen. Eerst woonden ze op de vuilnisbelt en nu aan de rand van de vuilnisbelt wat ze een hele verbetering vinden. Ze wonen met beide families, 13 mensen in totaal in 1 huis van zo'n

14 m², verdeeld over 2 verdiepingen. De meiden mogen met name 's avonds niet naar buiten, het is er gevaarlijk, er zijn veel verkrachtingen. De meiden zijn erg verlegen, maar intelligent. Daarom heeft Jess ze aan ons geïntroduceerd en moedigt hij ze aan naar Tunasan te komen en mee te doen aan alle activiteiten. Zodat ze hun intelligentie kunnen inzetten en hun zelfvertrouwen kunnen vergroten op school en Tunasan. Ook in het gesprek zijn ze erg verlegen en ze durven bijna niet op de foto. We zijn benieuwd naar hun ontwikkeling!

We rijden weer een tijdje en komen dan uit in een andere wijk, hier staan weer huizen van beton, vergelijkbaar met waar Riza woont. Hier bezoeken we 2 nieuwe basisschool scholieren, **Arjun en Ioiri**. Beiden wonen in een huisje van ongeveer 14m². De huizen liggen in dezelfde straat, de jongens spelen vaak samen basketbal. De vader van Ioiri en de moeder van Arjun zijn erg dankbaar dat hun kinderen via VeloVelo een scholarship krijgen. Fijn om ook met de ouders kennis te maken en te zien waar de jongens wonen.

Jessica woont tegenwoordig bij haar tante. Voorheen woonde ze op de vuilnisbelt met haar vader en zusje. Vader is opgepakt i.v.m. drugsgebruik en haar zusje is naar moeder in de provincie. Jessica kon bij haar tante blijven om haar studie af te maken. Ook is ze erg actief bij de kerk waar ze veel steun krijgt. Het huis van tante is van beton en wordt gedeeld met 8 mensen. Jessica haalt nog steeds hele hoge cijfers en zal in maart/april 2018 afstuderen. Ze wil graag HRM gaan studeren (Hotel Restaurant Management), maar van Jess mag dit niet. Er is bijna geen werk in te vinden. Hij adviseert haar om medicijnen, verpleegkunde of maatschappelijk werk te gaan studeren. Hier is altijd werk in te vinden. Jessica hoopt dat ze via VeloVelo een kans krijgt om door te studeren aan College. We beloven niks, want studeren is een stuk duurder dan High School.

Darryl woont met oma en broertje CJ weer aan het spoor. Net als vorig jaar. Ze zijn afgelopen jaar verschillende keren weggejaagd, want er zijn werkzaamheden bij de spoorlijn. Ze hebben een tijdje op straat geleefd en wat rondgezworven. De werkzaamheden hebben zich wat verplaatst, waardoor ze weer een plekje langs het spoor konden vinden. Er zijn zo'n 10 huisjes langs het stuk. Allemaal met zeil, hout en karton aan elkaar vastgemaakt. Het huisje van Darryl valt eerst niet eens op. Het is enorm klein en onder bladeren bedolven. Dat heeft oma express gedaan, als extra dakbedekking en beschutting tegen weer en wind. Het huisje is 2m² groot. Ze moeten op handen en knieën naar binnen. Ongelofelijk. En toch plukt oma groenten tussen de bladeren op haar dak vandaan en wil ze aan ons meegeven. Dat nemen we natuurlijk niet aan maar waarderen het wel.

We praten met Jess nog over de enige student die we niet gezien hebben, **Mary Shyraine**. Haar ouders hebben al een tijd problemen, zijn inmiddels weer bij elkaar, maar hebben wel bedacht dat ze op een andere plek hun relatie gaan voortzetten. Ze zijn verhuisd naar Quezon, in het midden van Manila en ver van Tunasan vandaan. Hierdoor kan ze niet meer naar school en heeft ze alles achter moeten laten. We krijgen via Jess een verdrietige brief van haar. We zullen haar terug berichten en alle goeds voor de toekomst wensen. Wie weet zien we haar nog eens.

Na al deze huisbezoeken zijn we moe, bezweet en onder de indruk. We zijn einde van de middag terug in het hotel en gaan relaxen. Zijn we echt aan toe, wat een dag!

Maandag 23 oktober

Vandaag slapen we uit, zwemmen we, drinken we koffie en werken we alle administratie bij. We brengen de sponsors op de hoogte van de 2 studenten waarvan hun scholarship is gestopt; eentje wegens onvoldoende motivatie en hoge absentie op school en de andere is door familieomstandigheden verhuisd naar een ander deel van de stad en gaat niet meer naar school. We brainstormen over fondsenwerving, dromen over onze toekomstplannen en blikken terug op 8 jaar VeloVelo. Er is een hoop gebeurd wat de basis is geweest van de successen van nu. Het is een ontspannen dag.

Om 19.00u worden we opgehaald door de engelse Dina, we gaan uit eten en praten bij. Zij woont in Manila en heeft ook scholarships bij Tunasan. We wisselen alle nieuwtjes uit en praten elkaar bij over hoe het gaat. We zijn rond 22.00uur terug in het hotel, praten na en gaan op tijd naar bed.

Dinsdag 24 oktober

We worden vandaag om 9.30u opgehaald door Rico en zijn dochter Sophia. Ze heeft weer een brief voor ons geschreven. Ze zit net in grade 1 en leert nu schrijven. Heel leuk. We rijden naar Tunasan en halen Jess op. We rijden samen naar Girls Home, hier wonen 19 meisjes die ernstig sexueel misbruikt, mishandeld en/of verwaarloosd zijn. De meiden met wie we vorig de therapiekamer hebben opgeknapt herkennen ons nog en zeggen vrolijk gedag. Ook de rest van de meiden komt gedag zeggen en gaat vervolgens door met waar ze mee bezig waren : tv kijken. De nieuwe sociaal werker Yasmin leidt ons rond. We zien dat het er nog net zo armoedig en verloren uitziet als vorig jaar. Behalve de door ons opgeknapte therapiekamer. Die is volop in gebruik en ziet er mooi uit. Yasmin vertelt ons dat ze er erg blij mee is, dat de meiden zich hier goed kunnen ontspannen om hun ervaringen met de psycholoog te bespreken. Heel fijn om te zien en te horen! De rest van het pand zal komend jaar opgeknapt gaan worden, er is een grote sponsor gevonden die alle ruimtes, m.u.v. de therapiekamer, gaat opknappen. Hier zijn we blij mee, want het is verder een troosteloze boel. En dat samen met de meiden die al zo veel verschrikkelijke dingen hebben meegemaakt, geeft het pand een troosteloze en weemoedige indruk. We zijn net als vorig jaar onder de indruk van de blikken in de ogen van de meiden. Soms zo open en vrolijk en nodigen ze je uit om mee te doen met een spelletje UNO, het volgende moment staren ze wezenloos voor zich uit en is alle contact verbroken. We spreken af dat we morgen terug komen voor spelletjes, knutselen en pannenkoeken bakken/eten.

We komen in de auto bij van de indrukken en rijden naar het huis van Rico. Rico is van zulk grote waarde voor ons en VeloVelo dat we graag iets voor hem en zijn familie terug willen doen. Wij denken aan ondersteuning in de scholingskosten van de kinderen. Hier zijn ze ontzettend blij mee en aanvaarden dit met open armen. Ze hebben het niet breed en zijn afhankelijk van het salaris van Rico, die als taxi chauffeur zijn geld verdiend. Rico maakt lange dagen en het inkomen is erg wisselend. Een goed idee dus!

We hebben nog wat boodschappen nodig om morgen de activiteiten bij Girls Home te kunnen doen en doen dit samen met Rico en zijn familie. Winkeltje in, winkeltje uit worden we meegesleept, op zoek naar goedkope maar leuke en bruikbare spulletjes. Rond 17uur zijn we weer in het hotel en we gaan naar het winkelcentrum voor koffie op een terrasje, Linda gaat naar de kapper en we doen boodschappen voor het avondeten. We eten op de kamer en werken tegelijkertijd de website bij.

Woensdag 25 oktober

We worden om 9.30u opgehaald door Rico en zijn vrouw en dochter. Zij gaan met ons mee naar Girls Home. De meiden verwelkomen ons weer hartelijk, ze vragen steeds maar weer wat we gaan doen en naar de foto's van vorig jaar. Ze zijn zo trots op de therapiekamer en hun eigen bijdrage daaraan.

We hebben maskers, stiften, krijt en glitterlijm meegenomen. De meiden gaan enthousiast aan de slag en maken de mooiste creaties. De meiden komen regelmatig even knuffelen, stoeien en tegen ons aanhangen om een praatje te maken. We zien dat ze veel plezier beleven en ook dat ze zich maar kort kunnen concentreren. Ze zijn vluchtig in contact en kunnen soms wezenloos voor zich uitstaren. Om het volgende moment weer volop mee te doen. De meeste meiden waren er vorig jaar ook al, er zijn 2 nieuwe meiden, beide met hun eigen, afschuwelijke verhaal. De meiden mogen wel op de foto, maar niet herkenbaar op internet als ze alleen op de foto staan. Wel met een groep en volwassenen erbij. We maken mooie foto's met hun maskers op.

Na de maskers gaan we buiten met ze stoepkrijten en bakken we pannenkoeken. Ze vragen direct of we dezelfde stroop als vorig jaar meehebben, die vonden ze zo lekker! Ja, die hebben we mee, dus luid gejuich. Ze laten zich de pannenkoeken goed smaken. Als we afscheid nemen en beloven bij ons volgende Filipijnen bezoek weer langs te komen, vragen ze of we weer wat met ze gaan schilderen ☺.

We laten ons bij het hotel afzetten en gaan eerst een uur relaxen, boek lezen en een powernap. Echt even afstand nemen van wat we vandaag weer hebben gezien en gedaan. Daarna pakken we de laptops op en gaan we bij het zwembad zitten werken. Maar, zoals altijd als we een 'vrije' middag hebben gepland, gaat het ook nu weer regenen, dus we verhuizen naar de lobby. Waar we na een uur gek worden van de gillende kinderen, we verhuizen weer, nu naar onze kamer. Lekker rustig ☺. We eten bij het hotel restaurant, we zijn inmiddels vaste klant en krijgen een gratis buffet aangeboden.

Donderdag 26 oktober

We starten rustig vandaag met een beetje zwemmen en uitslapen. Na het ontbijt en ons dagelijkse shot koffie gaan we een laptop kopen, voor studente Emyrie. Ze moet veel opzoeken, presentaties maken, verslagen maken etc. Dit doet ze nu na school (om 17.00u is ze uit) in een computershop. Ze is daarom vaak 's avonds laat nog op straat, wat geen aanrader is voor een jonge meid. Daarom heeft ze een aanvraag gedaan voor een laptop. Zoals altijd adviseert Rico ons hierin waar we deze het goedkoopst kunnen kopen. En ook zoals altijd, zijn spullen in Manila goedkoper dan in de provincie. We rijden in 2 uurtjes naar het centrum van Manila, het is erg druk en er zijn veel files. In een enorme shoppingmall met 100 dezelfde winkels, zoeken we naar een geschikte laptop. We vinden er eentje en kopen deze meteen. We doen zo'n 1,5uur over de terugweg en halen dan Jess op bij Tunasan. Hij gaat mee naar het verjaardagsfeest van de oom van Rico. Wie weet doen we daar nieuwe contacten op m.b.t. onze plannen om land te kopen en een dagcentrum te bouwen voor Tunasan. Als we bij het feest aankomen, zien we mooi versierde tafels en al veel gasten. Na het feliciteren van oom Lex, overhandigen we onze taart en worden we direct naar het buffet gestuurd; geen feestje zonder eten! Het eten smaakt goed, de sfeer is gezellig. Er zijn zo'n 100 gasten, er is muziek, de honden blaffen er op los en de sterke drank vloeit rijkelijk. Ondanks dat we elkaar lastig kunnen verstaan, ontmoeten we veel mensen die mogelijk kunnen helpen bij het ontwerp en/of de bouw van het nieuwe onderkomen van Tunasan. Zo wordt een wild plan van een eigen gebouw, ineens concreet, leuk en spannend! Tussen alle

gesprekken door, serveert Rico ons het ene na het andere Filipijnse gerecht. We zitten eigenlijk al vol van de eerste ronde, maar houden vol ☺. We horen dat de neef van Rico morgen naar huis gaat in Bayombong en stellen voor dat hij de laptop voor Emyrie meeneemt. Dat scheelt weer in verzendkosten. Rico vindt het een topidee en haalt zijn neef erbij. Die wil de laptop wel meenemen, als we hem ervoor betalen. Hij vraagt nog 3x zoveel als de Filipijnse DHL ook! Dat gaan we dus niet doen. Zo zie je maar weer, het is lastig de goede mensen te vinden. Daarom zijn we ook zo blij met Rico, altijd betrouwbaar, eerlijk en verantwoordelijk.

Vrijdag 27 Oktober

Rond 10uur komen Sophia en haar moeder op bezoek om te komen zwemmen. Rico brengt zijn neef ondertussen naar het ziekenhuis in Manilastad, voor een chemobehandeling. Sophia heeft de tijd van haar leven en is het water niet uit te slaan. Ook wij moeten er aan geloven en zwemmen met Sophie. Rico zou ons na de lunch ophalen, want we hebben we een afspraak met Vernon op Tunasan. We gaan wat landjes / huizen bekijken als mogelijke nieuwe plaats voor Tunasan. Rico text ons dat de dokter nog niet is langsgeweest bij zijn neef dus dat het later wordt, misschien 16uur. We berichten Vernon en zwemmen weer verder, Sophie dolblij. Rico tekst weer en laat weten dat het tussen 17u en 17.30u gaat worden. We besluiten wat te gaan eten bij Festival Mall, Sophie mag kiezen, het wordt Jollibee. Inmiddels is het 17uur en Rico tekst weer : het wordt nog later, rond 19uur. Wij balen, want nu kunnen we niet meer naar Tunasan en Sophie weer dolblij, want ze kan weer zwemmen. Wij berichten Vernon of we ook morgenochtend kunnen komen. Geen probleem, maar wel jammer want hij had ons mee willen nemen naar de vrouwengevangenis, op bezoek bij een van de moeders van de straatkinderen. Ah jammer! We hebben 2jaar geleden al de mannengevangenis bezocht, toen we langs de vader van Darryl gingen. Dit was een mooi vervolg geweest maar helaas. Rico was uiteindelijk om 20u in het hotel, om Sophia en Phene op te halen. De dokter was pas om 16.30u langsgesproken en toen moesten ze nog door het drukke verkeer weer terug. Het was een relaxte dag, wat lekker is. We hopen wel dat morgen weer drukker is!

Zaterdag 28 oktober

Nou, druk was het! We begonnen de dag op Tunasan. We praten met Mel over het voedselproject. Er komen dagelijks 60-70 straatkinderen eten en op zaterdag vaak 100+. De bijdrage van VeloVelo is dus nog steeds enorm welkom! Mel doet elke dag boodschappen op de markt, kookt en houdt lijsten bij met het menu en de aanwezige straatkinderen. Gelukkig heeft Mel hulp van Ellen, een moeder van een straatkind, die regelmatig komt helpen. De oudere kinderen zien er allemaal netjes uit, ze gaan vanmiddag met Vernon naar Manila stad voor een kerkdienst. De jongste kinderen zien er ook tiptop uit, in het wit gekleed. Ze hebben een feestje bij een rijke Filipino die zijn verjaardagsfeest met de kinderen wil vieren, leuk! We stappen met Vernon bij Rico in de auto en gaan landjes en huizen bekijken. We hebben begin van deze reis onze droom aan Jess en Tunasan uitgesproken; we willen graag een pand kopen of bouwen en deze schenken aan Tunasan. Zodat ze niet met torenhoge huur zitten, maar een eigen pand hebben. Dit ging als een lopend vuurtje door de NGO Kanlungan, waar Tunasan onderdeel van is. Alle staff is uitgelaten en blij met deze droom. We zullen nog wel flink wat fundraising moeten doen voor we deze droom kunnen verwezenlijken! Om te weten hoeveel geld we dan nodig hebben, gaan we op stap om voorwerk te doen. We willen weten wat er te koop is qua land en huizen. Om te kunnen beslissen wat beter is; iets bestaands kopen of iets laten bouwen. Onze voorkeur vooraf gaat uit naar land kopen en

er een huis/kantoor op bouwen. We rijden naar het eerste stuk land, het ziet er ruim uit, op een mooie plek en makkelijk toegankelijk. Vernon belt de eigenaar en vraagt wat de kosten zijn. We horen de prijs (1.2 miljoen Pesos) de grootte (1000m²). Ook horen we dat dit stuk land precies op een breuklijn ligt. De Filipijnen liggen op een breuklijn en naar verwachting zal er binnen nu en 50jaar een aardbeving plaatsvinden van 7.2 op de schaal van richter, die zo'n 40% van Manila in puin zal leggen, 34.000 doden en 115.000 gewonden zal achterlaten. Geen fijn vooruitzicht, maar des te belangrijker dat het nieuwe onderkomen van Tunsan op een veilig stuk grond staat!

We bezoeken nog 3 huizen die in verschillende staat verkeren, van heel mooi en zo te betrekken tot een enorm klushuis. Ook zien we nog 2 landjes, maar ook deze liggen beide op een breuklijn en vallen dus bij voorbaat af. We stappen bij de BDO naar binnen en horen dat zij ook 2 stukken grond aanbieden, van 140 en 180m² voor een redelijke prijs. Omdat het al rond lunchtijd is en Vernon met de oudste straatkinderen naar Manila stad moet, besluiten we om die morgen te bekijken. We lunchen om 11.30u op Tunasan en gaan dan met Rico ook richting Manila stad. We willen nog inkopen doen voor de kerstmarkten in Santpoort en Heemskerk/Beverwijk. We zitten om 12.10u in de auto en zijn om 14.30 waar we zijn moeten. Al moeten we volgens Rico eerst in China Town kijken naar kerstspullen. Het is er loeidruk, warm en overvol. Met de gedachten bij een aardbeving van 7.2 op de schaal van Richter geen fijn idee. Maar toch vergeten we dat ook weer snel en gaan op zoek naar kerstspullen. We kunnen het niet echt vinden, het is net de Action waar we rondlopen. We gaan weer naar buiten en rijden (langzaam!) naar Quiapo. Daar lopen we via de stalletjes en vismarkt naar het voor ons bekende kraampje. We slaan volop de sterren, engeltjes en andere kerstspullen in, helemaal leuk en goed geslaagd! We stappen om 18u weer de auto in en zijn om 20.30u weer terug in het hotel. 5 uur in de auto voor kerstinkopen, verzin je toch niet he!?

Zondag 29 oktober

Rico haalt ons op om de twee landjes te bekijken die we gisteren gemist hebben. Hij is vanmorgen vroeg al met de motor wezen kijken en vertelt ons dat ze beide geschikt zijn. We rijden er naar toe en zien dat het eerste stuk land om de hoek ligt waar we gister een mooi huis hebben gezien. De buurt is dus goed en ook het stuk land is groot genoeg voor een huis en voldoende vrije ruimte. Het land ligt niet op een breuklijn en is goed toegankelijk voor de kinderen. We maken foto's en proberen ons voor te stellen hoe dit land er uit ziet zonder het oerwoud wat er nu op staat. We zijn enthousiast en gaan door naar nummer 2. Dit ligt verder de wijk in, dus lastiger toegankelijk voor de kinderen, maar is wel iets groter. Het heeft zeker ook mogelijkheden, maar de buurt lijkt meer verpauperd. Al zal een straatkind dat niet opvallen ;). We bekijken nog wat andere opties en blijven het meest enthousiast over het huis van gister en deze twee landjes, met name de eerste. We bellen Vernon en laten weten dat we morgen langs willen komen voor een overleg hoe nu verder. We halen Sophia en de vrouw van Rico op. We gaan mee naar de kerk van de oudste zoon die daar ook zal zingen. We worden hartelijk onthaald, krijgen een VIP sticker op en wachten tot het begint. De dienst begint met swingende muziek en 3 zangers/zangeressen. De sfeer zit er direct in, de zaal is goed gevuld. Hierna ging de pastor preken en hoewel we het niet helemaal kunnen verstaan (deels Filipijns, deels Engels) begrijpen we dat het over Jezus en het bijeenroepen van de discipelen gaat. Na de dienst moeten we naar voren komen en komt iedereen ons de hand schudden. De muziek gaat weer volop aan voor nog een paar swingende liedjes. Maar wij mogen niet blijven. We worden naar een kamertje geleid waar de gordijnen en de deur dicht gaan. Het was een vreemde situatie en voelde ongemakkelijk. Toen er een dame binnenkwam werd ons de bedoeling duidelijk: ze kwam ons overtuigen van het

belang van het geloven in en gehoorzamen van God. En dat we dat het beste via haar gemeente kunnen doen. We zeggen dat we het leuk vonden om bij de dienst te zijn, maar dat we geen lid worden.

Na de dienst gaan we met de familie van Rico eten. Het is een groot gezelschap, het eten smaakt heerlijk. Na het eten praten we over de stukken land die we hebben gezien en hoe nu verder. Ook stellen Rico en zijn vrouw veel vragen over Kanlungan en met name over de Girls Home. Ze zijn enorm onder de indruk van alle verhalen, spreken hun waardering naar ons uit en zijn vastbesloten om ons en VeloVelo de komende jaren te blijven ondersteunen. Het ontroert ons, des te meer omdat ze zo betrokken zijn bij de straatkinderen en hun families/omstandigheden, terwijl ze het zelf ook echt niet breed hebben en ieder dubbeltje moeten omdraaien. Wat we zijn blij met zulke mensen die langzamerhand onze vrienden worden!

De hele familie wil mee om ons terug naar het hotel te brengen, we zitten met 10 man in de auto, gezellig! Op de kamer pakken we de koffers alvast in. Morgen alweer de laatste dag.

Maandag 30 oktober

We worden alweer vroeg opgehaald en gaan met Rico naar verschillende banken en vragen lijsten op met beschikbare landjes en huizen. We horen alweer dat het snel gaat met de landjes en huizen, maar dat er nog wel een aantal in de verkoop zijn. We bezoeken er 4 en ze zijn eigenlijk alle 4 geschikt als nieuw onderkomen voor Tunasan. We zijn iets na 10uur bij Tunasan en hebben een afspraak met Vernon. We stellen hem een aantal vragen die we nodig hebben voor de aanvraag van geld voor dit project. Ook maken we een actieplan: eerst gaat hij met Sol, de directrice praten, samen met Jess. Als ze duidelijk hebben wat de locatie moet zijn en wat ze precies willen, zullen ze een afspraak maken met Rico. Die namens VeloVelo beschikbaar is komende maanden. Wij houden via de mail en app contact. We hebben z.s.m. de kostenbegroting nodig voor land en de bouwmaterialen. Dan kunnen we pas het voorstel doen voor fondsenwerving. En dan willen we in april, als het geld hopelijk is toegekend, nog een aantal opties bekijken en als dat mogelijk is een stuk land kopen. Spannend! We hebben alles in de week gezet en hopen dat het goed uitpakt. We zijn om 13.30u in het hotel terug, douchen en pakken de koffers in. We gaan op weg naar het vliegveld nog bij de oom van Rico langs (van de verjaardag!). Hij is aannemer en kan wellicht ook nog nuttig zijn de komende maanden. Hij laat ons ook nog een stuk land zien en de bouwtekening van het huis dat hij daar wil bouwen. Als VeloVelo en Kanlungan het land geschikt vinden, wil hij het ook aan ons verkopen en er een huis op bouwen naar onze wensen. We bekijken het stuk land en de bouwtekeningen, het ziet er goed uit. Toch denken we dat het weinig kans van slagen heeft, omdat het erg ver uit de buurt ligt van het huidige centrum. We rijden door het drukke verkeer naar het vliegveld en checken op tijd in. We vliegen om 20.15u en doen het stuk tot aan Bangkok nog wat administratie.

Dinsdag 31 oktober

Het stuk tot aan Bangkok gaat voorspoedig, we werken op de laptop aan de aanvraag voor geld voor onze plannen voor Tunasan. Op Bangkok drinken we koffie en stappen we op de 10,5uur durende vlucht naar Munchen. We slapen al voordat we opstijgen en houden dit vol totdat het ontbijt geserveerd wordt. Op Munchen drinken we weer koffie en het laatste stuk naar Amsterdam blijven we wakker. Op Schiphol zijn de koffers eerder op de bagageband dan wij en we staan 45min na de landing al in de aankomsthal, waar we weer worden opgehaald. Vandaag kunnen we nog een beetje relaxen, voordat morgen het werk weer op ons wacht.

TERUGBLIK

Wat hebben we weer een fantastische reis gemaakt, onze achtste! We hebben gezien dat vrijwel alle projecten goed draaien, we boeken mooie resultaten. En zijn hier super trots op! Helaas hebben we afscheid moeten nemen van 2 scholieren. Hun plek is opgevuld met nieuwe, gemotiveerde scholieren.

In het noorden, in Casat, hebben we veel tijd met de kinderen en hun families die we ondersteunen doorgebracht. Dit versterkt de onderlinge band, waardoor de kans op succes vergroot wordt. In Manila hebben we een goede basis gelegd om ons Crazy Goal te realiseren: een eigen pand waar de straatkinderen van Tunasan elke dag een veilige plek hebben om te spelen, te eten en zich te ontwikkelen, zodat ze meer kans hebben zich te ontploegen aan het harde leven op straat.

Het waren hele vermoeiende weken door het volle schema, de heftige omstandigheden waarin 'onze' kinderen en families leven, maar wat zijn we voldaan en trots op wat er allemaal bereikt is!

We hebben genoten van alle likes en berichtjes op Facebook en via de Whats App, leuk om te zien dat iedereen thuis zo met ons en de deelnemers aan de projecten zo meeleeft.

De belevenissen hebben ons weer erg geraakt en nog meer gemotiveerd om te blijven doen wat we al doen: kleinschalige hulp bieden aan hen die het zo nodig hebben!

Bent u nog geen sponsor, of weet u wie (bv. Vrienden, familie, een bedrijf, een school, een sportteam?) onze projecten kan steunen? Dan horen we dat graag! Met meer sponsors, kunnen we nog meer het verschil maken.

We bedanken alle sponsors en belangstellenden tijdens onze reis!

Linda Selhorst en Marjolein van Wijk